కథా కౌముది

మంచుగుండెల చప్పుళ్ళు - మంత్రవాది మహేశ్వర్

పిడపర్తి వెంకటరమణశర్మగారి జ్ఞాపకార్థం కౌముది నిర్వహించిన కథల పోటీ (2021)లో బహుమతి పొందిన కథ

ఎత్తు పల్లాలు, కొండలు – లోయలు.. రోడ్డుకు రెండు పక్కలా నిలబడి చూస్తున్న పొడుగాటి దేవదారు వృక్షాలు, ముళ్ళ జాతి మొక్కలు. అన్నింటినీ దాటుకుంటూ పాము మెలికల్లాంటి రోడ్డుమీద నుంచి ఆర్మీ జీపు దూసుకుపోతోంది. ఎన్నో సినిమాల్లో ఎంతో అందంగా చూపించిన కాశ్మీరం.

కిటికీ దగ్గర కూర్చున్న నేను బయటకు చూడటంలో నిమగ్నమైపోయాను. ప్రతి ఒక్కటీ ఇంతకు పూర్వమున్నట్లుగానే వుంది. నేను ఎంత అందంగా వుంటుందనుకున్నానో అలాగే వుంది ప్రకృతి.

కాశ్మీర్ ప్రకృతి రమణీయత ఎవరినీ ఊపిరి తీసుకోనివ్వనంత అందంగా, గొప్పగా వుంటుంది. అక్కడి జనాన్ని చూసినప్పుడు, వారి మాటలు విన్నప్పుడు మాత్రం మరోలా వుంటుంది. వారి కళ్ళు ఉదాసీనంగా గోచరిస్తాయి. వాటిలో ఏదో శూన్యం నిండిపోయివుంటుంది. భావరహితం. ఏదో అపనమ్మకాన్ని, అభద్రతా భావాన్ని అణచిపెట్టుకుంటున్న ధోరణి కలగకమానదు. భయం చుట్టేసుకున్నట్లుండడం వల్ల ఆ లోయ నిశ్శబ్దంలో మునిగిపోయివుంటుందనిపిస్తుంది. ఒక్క ముక్కలో చెప్పాలంటే కాశ్మీరు ప్రజల సంతోషాన్ని, స్నేహభావాన్ని ఉగ్రవాదం మింగేసింది.

రకరకాల భావాలు మనసులో కదులుతుండగానే ఒక గేటుముందు జీపు ఆగింది. గేటుపైన అర్ధవృత్తాకారంలో వున్న ఇనుపబోర్డుమీద ఇంగ్లీషు అక్షరాలు: BORDER SECURITY FORCE, BARAMULLA ఈ గేటుగుండా నేను ఎన్నిసార్లు తిరిగానో. నా బాల్యమంతా కాశ్మీర్‌లో అనేక ప్రదేశాలలో గడిచిపోయింది నాన్న బి ఎస్ ఎఫ్ లో వుండడంవల్ల. ఆయన చివరగా పనిచేసింది ఇక్కడే. ఇక్కడున్న ఈ BSF క్వార్టర్స్‌లో టీనేజ్ కొంత గడిచింది.

ఆ తరువాత చాలా ఏళ్ళు గడిచిపోయాయి. అయినా ఏదో తెలియని అనుబంధం. ఆ చెట్లు, ఆ మెస్, క్వార్టర్లు, విశాలమైన మైదానాలు.. ఆ మైదానాల్లో జవానులు శిక్షణకు సంబంధించిన అభ్యాసాలు, వ్యాయామాలు, కవాతులు. పూలతోటల మధ్య వున్న హాల్లో తరచు జరిగే పార్టీలు, సాంస్కృతిక కార్యక్రమాలు, సిబ్బంది కుటుంబ సభ్యుల కోలాహలం.... అన్నీ జ్ఞాపకాలు.

"స్నేహ" ప్రశాంత్ పిలుపు పరధ్యానంలోంచి ఒక్కసారిగా బయటకు లాక్కొచ్చింది.

దగ్గరగా వచ్చి భుజం మీద చేయి వేస్తూ "పగటి కలలు కనడానికి మీకు చాలా టైము, అవకాశాలున్నాయి మేడం. ముందు మనం మన తాత్కాలికమైన గూటికి వెడదాం" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"ఇల్లు అంటే బావుంటుంది కదా" అన్నాను.

కాసేపటి తరువాత ప్రశాంత్ ఆఫీసు పని మీద బయటకెళ్ళిపోయాక నేనొక్కర్తినే వున్నాను. మంచం మీద నడుం వాల్చి, కళ్ళు మూసుకున్నాను. ఒక్కసారిగా అజీజ్ ముఖం మనసులో మెదిలింది. కళ్ళు తెరుచుకున్నాయి. పెద్ద నిట్టూర్పు బయటకొచ్చింది.

ఇక్కడకు బయలుదేరినప్పట్నుంచీ ఎడతెగని విధంగా అజీజ్ గుర్తుకొస్తూనే వున్నాడు. అజీజ్ నాకు మంచి స్నేహితుడు.

అజీజ్.

ఎక్కడో ఒక చోట ఆయుధాలతో జనం మీద కాల్పులు జరుపుతూనే వుండి వుంటాడు.

ఆ ఆలోచనలనుండి మనసును అందంగా గడిచిన జీవితం వైపుకు, మరల్చే ప్రయత్నం చేశాను.

నాన్నకు బారాముల్లా ట్రాన్స్‌ఫర్ అయిన కొత్త. స్కూల్లో నాకు అది మొదటిరోజు.

ప్రిన్సిపాల్ ఆఫీసు రూంలో వెయిట్ చేస్తున్నాను, క్లాస్ మానిటర్ నన్నుకూడా తీసుకెళ్ళడానికి వస్తున్నాడంటే.

కాసేపటికి –

ఒక అబ్బాయి వచ్చాడు. "నువ్వేనా స్నేహ అంటే. ఐ యాం అజీజ్. నేను నిన్ను క్లాసుకు తీసుకెళ్ళాలి. ప్లీజ్ కం."

అజీజ్ తెల్లగా, పొడుగ్గా, బలంగా వున్నాడు. స్కూలు యూనిఫాంలో చూడముచ్చటగా కనిపించాడు. అతను ముస్తాబైన తీరు చూస్తే నేనే సిగ్గుపడాలి. నన్ను నేను చూసుకున్నానోసారి. జీన్స్, స్వెట్టర్.. ఎందుకో నా అవతారం నాకే నచ్చలేదు.

అజీజ్ ముఖంలో వుండే అమాయకత్వం, శుభ్రత, క్రమశిక్షణ చూసేవారిని కట్టిపడేస్తాయి. అజీజ్‌లోని సౌమ్యత, ఒకలాంటి రాజసం నన్ను అలాగే విస్మయంతో చూస్తుండిపోయేలా చేసిందని చెప్పక తప్పదు.

తరగతి గదిపైన VIIth, section – A అని వుంది. నేహ పక్కన కూర్చున్నాను.

స్కూల్లో నాకు ముందుగా పరిచయమైంది అజీజ్, నేహా. ఆ తరువాత వాళ్ళిద్దరూ నాకు చెప్పలేనంత ఆప్తులయ్యారు. వాళ్ళ సహాయంతోనే కొత్త వాతావరణంలో, నేను చదువులో ముందుకెళ్ళడం జరిగింది. స్కూలంటే సరదా, ఇష్టం ఏర్పడ్డాయి. ఎతంటే, సెలవలంటే బోర్ కొట్టేంత. వరుసగా సెలవలొస్తే ఒకోసారి నాన్న నన్ను జీపులో వాళ్ళిళ్ళ దగ్గర డ్రాప్ చేసి వెళ్ళిపోయేవారు.

అజీజ్ చాలా తెలివైన అబ్బాయి. కష్టపడే మనస్తత్వం. ఇంటి దగ్గర కూడా చాలా పనులు చేస్తాడు. అమ్మా నాన్నలకు సహాయపడతాడు. ఏ పనిచేసినా ఒక పట్టుదల, శ్రద్ధ కనిపించేది. అతను చెప్పే సరదా కబుర్లు చాలా ఇష్టంగా వినేదాన్ని.

మా స్నేహం అలా పెరిగి పెరిగి గట్టి బంధంగా ఏర్పడింది ఓ మూడేళ్ళపాటు. రోజులు అలా గాలికి తేలిపోతున్నట్లనిపించడం అంతా ఒకరికొకరు తోడుగా వుండడం వల్లే బాల్యం మధురంగా గడిచిపోయింది.

మా ముగ్గరికీ మా చుట్టూవున్న ప్రపంచం గురించి పెద్దగా తెలిసేది కాదు. కానీ ప్రపంచం మామూలుగా లేదు. ఆలోచించాల్సిన పరిస్థితులే.

ఒక రాత్రి.. ఒకే ఒక్క రాత్రి

పెద్ద మార్పుకు కారణమైంది.

అజీజ్ స్కూలుకు రావడం మానేశాడు. ఒకటి.. రెండు.. మూడు కాదు చాలా రోజులు. ఏ సమాచారం లేదు. మొదట్లో అతని ఆరోగ్యం బాగుండలేదేమోనని అనుకున్నాం. చాలా రోజుల తరువాత సెలవల తరువాత ఒకరోజు నేహాను అడిగేశాను.

విషయం తెలిసేసరికి నోట మాట రాలేదు.

నిశ్శబ్దంలోకి వెళ్ళిపోయాం.

ఒకరోజు కొంతమంది ఆర్మీ డ్రస్సుల్లో, అర్ధరాత్రి దాటాక అజీజ్ ఇంట్లో జొరబడి అతని తల్లితండ్రుల్ని దారుణంగా హింసించారని ఆ సమయంలో అజీజ్ వాళ్ళ ఆంటీ ఇంటికి పారిపోవల్సి వచ్చిందని, ఆ రకంగా అజీజ్ తనను తాను రక్షించుకున్నట్లు తెలిసింది. నేహాతో చూడడానికి వెడదాం అన్నాను.

'అలాగే' అనుకుని అజీజ్‌ను చూడడానికి వాళ్ళింటికి వెళ్ళాం.

అజీజ్ ఒంటరిగా కూర్చుని ఆకాశంలోకి చూస్తున్నాడు తదేకంగా ఒక్క మాటలేదు.

దగ్గరగా వెళ్ళి అతని చేయి టచ్ చేశాను. పట్టించుకోలేదసలు. జస్ట్ ఒక చూపు చుశాడంతే. ఆ కళ్ళు చూడగానే భయం వేసింది. ఎర్రబడిన ఆ కళ్ళలో అవమాన భారం, ద్వేషం, ప్రతీకారం కనిపించాయి. నిజం చెప్పాలంటే నిప్పులు కక్కుతున్నట్లనిపించాయి.

అజీజ్‌ను మొదటిసారి అలా చూడడం. నేనే మాటన్నా అతని కళ్ళలోంచి జరజరా నీటి బిందువులు.

"చూడు. మీ ఇండియన్ ఆర్మీ మా కుటుంబానికి ఏం చేసిందో. మా నాన్న ఏం చేశాడని? చాలా సాధారణమైన మనిషి. రోజంతా కష్టపడతాడు. అల్లా అంటే భక్తి, భయం. ఎవరినీ నొప్పించని మనస్తత్వం. అంత క్రూరంగా దాడి చేయాల్సిన పరిస్థితి ఏమిటి? మీ మనుషులకు మనసులేదు. గుండెలు కావవి రాళ్ళు.. బండరాళ్ళు"

మా నాన్న BSF కావడం వల్ల అజీజ్ అలా అంటున్నాడని అర్ధమైంది. ఆర్మీ ఆఫీసర్ కూతురు కావడం వల్లో ఏమో అజీజ్ అన్న మాటల్ని స్వీకరించలేకపోయాను. అతనికి జరిగిన ఘోరం వల్ల అతనలా మాట్లాడుతున్నాడని అనిపించింది. అతను బాధలో వున్నాడు. నేనే సర్దుకోవాలి.

నేను చెప్పేది వినడని తెలిసినా కూడా "అజీజ్ ఇవన్నీ మిలిటెంట్లు పన్నే కుట్రలు. మీలాంటి చురుకైన ముస్లిం యువకుల్ని తమవైపు తిప్పుకునేందుకు చేస్తున్నారని తెలియట్లేదా? వాళ్ళు ఆర్మీ వాళ్ళు ఎంతమాత్రమూ కాదు. ఆర్మీ దుస్తుల్లో వచ్చిన మిలిటెంట్లు. ఆర్మీ వున్నది ఇక్కడి ప్రజల్ని రక్షించడానికి. చంపడానికి కాదు" అన్నాను.

అజీజ్ వినే స్థితిలో లేడని రుజువైంది. గట్టిగా అరిచాడు. "గెట్ అవుట్. నేను ఏ ఇండియన్‌ను లెక్కచేయను" ఆవేశం ఎగిసిపడింది.

నేహ పరిస్థితిని గమనించి వెళ్ళిపోదామని సైగ చేసింది. నాకు చాలా కోపం వచ్చింది అజీజ్ అంటే. ఆ క్షణం నుంచీ అతనితో మాట్లాడకూడదనుకున్నాను. సన్నిహితులతో ప్రవర్తించాల్సిన తీరదేనా అనిపించింది.

మనసు స్థిమిత పడ్డాక ఆలోచించడం ప్రారంభించాను. పరిస్థితులు నన్ను కలవరపెట్టాయి. కాశ్మీర్ మొత్తం ఇదే పరిస్థితి. హిందువులైన యువకుల్ని చంపేయడం, వారి కుటుంబాలను భయభ్రాంతులకు గురిచేసి కాశ్మీర్‌ను వదిలి పారిపోయేలా చేయడం, ముస్లిం యువకుల్ని ఎత్తుకుని పోవడం, మనసు మార్చడం, శిక్షణనివ్వడం, జిహాద్‌కు పనిచేసేలా తయారు చేయడం.. ఇది మిలిటెంట్ల పని.

పెద్ద మొత్తాల్లో డబ్బాశచూపించడం, బలిదానం జరిగితే వారి కుటుంబాలను ఆదుకుంటామని చెప్పడం. నిరుద్యోగం, మిలిటెంట్ల నుండి ఒత్తిళ్ళ కారణంగా యువకులకు మరో దారి కనిపించక ఈ మార్గం ఎంచుకుంటున్నారు. భారత వ్యతిరేక భావాల్ని నూరిపోస్తూ తీవ్రవాదులు అగ్నికి ఆజ్యం పోస్తున్నారు. ప్రశాంతతను చెడగొడుతున్నారు.

ఇప్పుడు అజీజ్ వంతు వచ్చింది.

ఆ తరువాత అజీజ్‌ను చూడటం తటస్థించలేదు. నేనూహించినదే నిజమైంది. క్లాస్‌మేట్స్ ద్వారా తెలిసింది ఒక తీవ్ర వాద సంస్థకోసం పనిచేస్తున్నాడని.

కొన్ని నెలల తరువాత నగరంలో టూరిస్ట్ స్పాట్ దగ్గరెక్కడో బాంబ్ బ్లాస్ట్‌లో ఎందరో మృతి చెందారు. అనేకమందికి గాయాలయ్యాయి. మర్నాడు పేపర్లో ఏవేవో ఫోటోలు.. వార్త. ఆ బాంబు పేలుళ్ళలో అజీజ్ వున్నాడని చెప్పుకున్నారు.

నా మెదడు మొద్దుబారినట్లయింది.

అంతే –

పదిహేనేళ్ళ లేత వయసులో అజీజ్ ఒక మిలిటెంట్.

నాన్నకు ట్రాన్స్‌ఫరైంది.

ఈసారి రాజస్థాన్. బారాముల్లా నుంచి వెళ్ళిపోయినా నేహాతో స్నేహం కొనసాగుతూనే వుంది. రోజు రోజుకీ దిగజారుతున్న పరిస్థితుల్ని తనే చెప్పేది.

మిలిటెంట్ల దాడుల కారణంగా సాధారణ జనజీవనం స్తంభించిపోయింది. జనం నవ్వడం మరచిపోయారు. ఎప్పుడు ఏ ప్రమాదం పొంచి వుందో అన్న భయం ముసుగులో బతుకీడుస్తున్నారు.

చాలా బాధనిపించింది తెలుసుకున్నప్పుడు. కాశ్మీర్ అంటే నా హృదయంలో ప్రత్యేక స్థానం. బాల్యస్మృతులు. కాశ్మీరి అనిపించుకోవాలనిపించేది. రక్తపాతం సృష్టించడం వల్ల వారికి ఒరిగేదేమిటి? ఏ స్వాతంత్ర్యం కోరుకుంటున్నారు? తోటివారిని చంపుకుంటూ ఏం సాధిస్తారు? అమాయకుల ప్రాణాలు తీసే హక్కు ఎవరిచ్చారు? రకరకాల ప్రశ్నలు... జవాబులేని ప్రశ్నలు.

తీవ్రవాదుల అరాచకమైన పనులకు యువకులు కావాలి. ప్రాణాలకు తెగించి సాహసాలు చేయాలి. దానిని అడ్డుకునేందుకు భారత జవానులు తమ ప్రాణాలను పణంగా పెట్టాలి. దుస్సాహసాలను ఎదుర్కొనేందుకు సాహసం. ఏమిటీ పరిస్థితి.. శత్రుదేశాలు పైకి శాంతి పలుకులు పలుకుతూ తీవ్రవాద సంస్థలకు చేయూతను అందిస్తున్నాయి. దారుణాలు జరిగినప్పుడల్లా పండుగ చేసుకుంటున్నాయి.

కాలం ఎవరికోసం ఆగదు.

కొన్నేళ్ళు గడిచిపోయాయి. పి.జి కూడా పూర్తిచేశాను. ఒకరోజు ఏదో ఆంగ్ల పత్రిక తిరగేస్తుంటే అందులో అజీజ్ ఫోటో. దాని క్రింద ఇద్దరు సీనియర్ ఆర్మీ అఫీషియల్స్‌ను చంపిన వార్త.

ఆ వార్త మనసును చిందరవందర చేసింది. ఎంత అమాయకంగా వుండేవాడు. ఒక కరుడు గట్టిన తీవ్రవాదిగా.. ఇప్పుడిలా.

నేనేం చేయగలను – పిచ్చి ప్రశ్న.

చేయగలిగిందేమీ లేదు.

అదే ప్రదేశం.

అజీజ్, నేహా, నేనూ కలిసి తిరిగిన ప్రదేశాలు. ఆటలు, పాటలు. మధురమైన బాల్య స్మృతులతోబాటు అజీజ్‌లో ఊహించని ఉగ్రరూపం గుర్తొచ్చినప్పుడల్లా కళ్ళు ఎందుకో చెమరుస్తాయి. అందరూ మనుషులే. గుణాలను బట్టే చర్యలు.

రోజులు .. వారాలు.... నెలలు – జీవితం ఒక క్రమంలో సాగిపోతోంది.

ఒకరోజు నేను, ప్రశాంత్ మార్కెట్‌కు వెళ్ళాము. నేను షాపింగ్ చేస్తూ బిజీగా వున్నాను.

అంతలోనే పెద్ద లజడి. జనం పరుగులు.

కొన్ని దుకాణాల వాళ్ళు సడన్‌గా షటర్స్ దించేస్తున్నారు.

తలెత్తి చూశాను హడావిడికి.

ప్రశాంత్ గన్ బయటకు తీసి ముందుకు పరిగెత్తాడు. నా వెనుక వున్న ఎవరికో గురిపెడుతూ. "అజీజ్... స్టాప్..కదలొద్దు. చెబుతున్నాను. అక్కడే ఆగిపో. నా చేతుల్లో చచ్చిపోతావు" గట్టిగా అరిచాడు ప్రశాంత్.

ప్రశాంత్ కంఠస్వరం అంత తీవ్రంగా వుంటుందని నాకు తెలియదు.

ఒక మొరటు చేయి నన్ను గట్టిగా లాగిపట్టుకుని వెనకనుండి నా నుదురు భాగానికి గన్ గురిపెట్టడం జరిగింది. చేతులు మెలిపెట్టబడివున్నాయి. వెనక్కి తిరగలేని పరిస్థితి నాది. వెనుక అంతే బిగ్గరగా, కర్కశంగా వున్న గొంతు.

"ఆలోచించుకో. ఒక్క అంగుళం ముందుకు కదిలినా నేను ఈమెను కాల్చేస్తాను.. చూస్తావా?"

నా జీవితం ప్రమాదంలో పడింది. కానీ నేను భయపడలేదు.

అతను అజీజ్ అని నాకర్థమైంది. నన్ను చంపలేదు. తప్పించుకోవడానికి నన్ను అడ్డం పెట్టుకున్నాడు అంతే. అతి కష్టం మీద ముఖం తిప్పి చూశాను.

ఏళ్ళకొద్దీ మనుషుల్ని చంపి, చంపి కఠినంగా మారిపోయాడు. కళ్ళల్లో నేను ఇదివరలో చూసిన అమాయకత్వపు ఛాయలు ఇంకా...

"అజీజ్" మృదువుగానే అన్నాను.

చూడగానే గుర్తుపట్టాడు. చేయి గడ్డకట్టినట్లయి నిశ్చలుడయ్యాడు.

అంతే – ఆ రెప్పపాటు సమయంలో –...

బుల్లెట్ల శబ్దాలు.. భయంకరమైన అరుపులతో కలిసిపోయాయి.

అజీజ్ నేలకొరిగిపోయాడు.

చూస్తున్న నాకు కళ్ళు తిరిగాయి. షాక్‌లో వుండిపోయాను.

ప్రశాంత్ ముందుకొచ్చి నన్ను గట్టిగా కౌగిలించుకున్నాడు. 'స్నేహ' నీకేం కాలేదుగా అంటూ.

"తీవ్రవాదుల ఆట కట్టించాలంటే ఇదొక్కటే మార్గం. ఈ మాత్రం సాహసం అవసరం. అజీజ్ కరుడుగట్టిన తీవ్రవాది. వాంటెడ్ లిస్ట్‌లో వున్నాడు. మమ్మల్ని టార్గెట్ చేస్తున్నాడని తెలుసు. మొన్నీ మధ్యే BSF సిబ్బందిని చంపాడు" ప్రశాంత్ ఇంకా ఏదో చెబుతున్నాడు. అతనేం అంటున్నాడో నాకు స్పష్టంగా వినబడడంలేదు. అజీజ్ కేసి చూస్తుండిపోయాను. నా ముఖం పాలిపోయి వుండాలి.

ప్రశాంత్ నా భుజాలను పట్టుకున్నప్పుడు నాలో ఒకలాంటి వణుకు.

"ఏమైంది స్నేహా. బానే వున్నావుగా?"

అజీజ్‌ను ఈ విధంగా చూడాల్సివస్తుందని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు. స్కూల్లో చేరిన మొదటిరోజు నన్ను క్లాసులో కూర్చోబెట్టడం గుర్తొచ్చింది.

ఇప్పుడు –

కళ్ళముందు రక్తం మడుగులో అజీజ్. కళ్ళు తెరిచే వున్నాయి. ఏదో చెప్పాలనుకుంటున్నాడేమో.

మంచి తెలివైన స్టూడెంట్. ఒక డాక్టరో, ఇంజినీరో ఏదైనా అయివుండేవాడు. ఎందరి ప్రాణాలో కాపాడేవాడు. దేశానికి కావల్సిన యువకుడు.. ఇప్పుడిలా.. ప్రతిక్షణం ప్రాణాలతో చెలగాటం ఆడుతూ చివరికి –

అజీజ్ నన్నూ, నా భర్తను కూడా చంపివుండేవాడన్న విషయాన్ని మరచేపోయాను.

ప్రశాంత్ నేను భయంతో ఏడుస్తున్నాననుకుని దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

"భయంలేదు. వాడు చచ్చాడు ఊరుకో" ఓదార్చాడు.

దానికి బదులేం యివ్వాలో తెలియలేదు నాకు. రహస్యంగా బాధపడ్డాను. ఆ కలకలం తరువాత ఆ లోయ ఇంకా నిశ్శబ్దం గా మారింది. నా గుండెలో నిశ్శబ్దంలా.

COMMENTS